

איכתי מה

160.f

משפראיתי שאני לא מגיע לתשובה
בכוחות עצמי.

אבא שתק, נראה עליו כי הוא
מתלבט כיצד להציג לי את מה
שיש לו לומר. המתח טפס בי, אך
המתנתי בסבלנות.

"שמע דני", הוא התחיל לומר,
"אתה כבר ילד גדול, עוד מעט בר
מצוה. יש דברים שמתאימים לילד
קטן, אבל כשמדבר בילד גדול,
כמעט נער – זה כבר ממש לא
מתאים..."

הוא נאנח לרגע והמשיך: "ספרתי
דני, ספרתי. עשרים פעם שמעתי
ממר תלונות בשבת הזו. שבת אחת,
עשרים תלונות. וזה רק כשאני הייתי
וראיתי. עשרים. תלונות". הוא שתק
לדקה ארצה, גם אני. לא ידעתי מה
לענות. נזכרתי איך התמרמרתי
בשקט כשקבלתי את המרק אחרון,
איך קבלתי על כך שבני הדודים
לא קמים מקדם מספיק... תמונות
רבות רצו בראשי. נכלמתי פתאום.

"אבל אני מתנהג בסדר", נסיתי
להצדיק את עצמי.

אבא הניף את ידו. "הבעיה היא
לא בהתנהגות שלך, הבעיה היא
באופן שבו אתה רואה את המציאות.
האם היא בעיניך ורדה, יפה, שמחה
וזוהרת – או שתרה ומרגיזה?"
שוב הרכנתי ראש, התשובה הייתה
ברורה...

זועף.

הנסיעה

היתה ארצה, וכשאמא חלקה לנו לחמניות רכות
וטעימות הלחמניה שלי הגיעה
מכוצת מעט. רציתי להחליף אותה,
אבל כלם כבר נטלו ידים ונגסו
משלהם, ונאלצתי להתפשר עליה
ולקרסם אותה באי חשק, כשאני לא
שוכח להגיד "תמיד אני מקבל את
הדברים הדפוקים!"

בשבת עצמה נהייתי מאד, ולפני
שחזרנו לחש לי אבא בשקט: "כלם
חוזרים עם אמא, אתה תחזר יותר
מאחר אתי".

"למה רק אני נשארה?" התלוננתי,
אבל בסתר לבי שמחתי עד מאד.
"תבין אחרי זה", לחש לי אבא והלך
לארץ את הדברים במזוזה.

אחרי שקלם נסעו לקח אותי אבא
לסיבוב בכפר מול הנופים המוריקים
והדשא הלה. אחר כך התישבנו
על אבן שעמדה לה באמצע, כמו
צמחה משום מקום.

אבא שם יד על כתפי. "עשרים",
הוא אמר לי. ומשפרא שאתי לא
מבין חזר והסביר: "עשרים פעמים".
קמטתי את מצחי בנסיון להבין.
"מה עשרים?" הקשיתי בסוף,

הכל התחיל

בשבת האחרונה, בה התארחנו אצל
בני דודים שלנו במושב. שבועות
ארכים חכינו לנסיעה הזו, לאויר
הפסטורלי, לנוף הכפרי, לשמים
התכלים ולשמש הצחקנית. וגם
לחבורת בני הדודים שלנו, התוססת
כמעט כמונו. אנחנו חמשה, הם
ארבעה, וביחד אנחנו כמעט מנין
של ילדים סוערים.

ביום ששי ארזנו את כל הציוד
במזוודות. התכולה הייתה כל כך
רבה, עד שאמא אמרה שכל אחד
צריך להוציא לפחות שני פריטים
אם אנחנו רוצים לצאת מהבית אי
פעם. לא הייתה לי ברירה, הוצאתי
את תמונות הרבנים שלי ואת קלפי
הרביעיות. אבל כל הדרך ישבתי עם
פרצוף חמוץ שמראה שהנסיעה הזו
כבר לא שונה כלום אם את הדברים
היקרים לי הייתי צריך להשאיר
בבית.

בדרך עצמה סננתי בשקט
"תינוק" ליאירי, ולמה רק אתה יושב
תמיד ליד החלון? וכשהוא הציע לי
שאחליף אתו מקום – רק הפטרתי
"לא צריך טובות" ותקעתי בו מבט

"אני רוצה לעשות לך מבצע, דני. מה שאתה תקבל מהמבצע לא יכול להרכש בכסף, גם לא במיליונים. איש לא יכול להעניק את המתנה שהמבצע הזה יעניק לך. לא אני, לא אמא, לא התלמוד תורה, לא ראש הממשלה, ואפילו לא נשיא ארצות הברית. אף אחד אחר חוץ ממך לא יוכל לתת לך את המתנה המיוחדת הזו". הבטתי בו בצפיה, אבל התאכזבתי כששמעתי את ההמשך: "אני לא אמר לך מהי המתנה. אתה תעמד ביעדים שאציב לך, תתנהג כמו שקבענו, תנסה להרגיל את

עצמך לחשב בצורה חיונית כמו שנסכם בהמשך, וכשתעמד במבצע תראה את הפרס לבד".
זה היה קשה מאוד, קורע.

אבא טוה לי תכנית פעלה, ואני נסיתי לעמד בה. נכשיתי פעמים רבות, אבל היו גם פעמים אחרות, נעימות, שבהן עמדתי במשימות בכבוד. חשבתי חיובי, חיכתי לחיים, והם צחקו אלי.

חדש שלם עבר, חדש של נסיונות

רבים, וגם הצלחות רבות, לראות את הטוב בכל דבר. בסיומו של החדש נגשתי לאבא ובקשתי לנסע שוב אל המושב.

ושם, מול השדות המוריקים, הירק השולט ואויר הפסגות, כשאבא שם את כתפו על כתפי, חיכתי אליו ואמרתי: "קבלתי את המתנה, אבא, והבנתי מהי. אני מאשר בה כל כך – זוהי המתנה הענקית בעולם! נסיתי, טפסתי והצלחתי – לחשב חיובי, לראות את הטוב שבכל דבר. אני לא רק שמח עכשו – אני המאשר שבאדם!" וגם השמים התכלים והשמש השופעת החזירו לי חיוך מהדהד.

הוראות:

1. הדגש בזרזון את השורות בהן נמצאות המלים הבאות:

הפסטרלי,	כוסף,	נכאמתי,
התכולה,	ונסו,	חיובית,
כי פסס,	ולכרסס,	טוה.
	קבלתי,	

2. בחרו את המשמעות הנכונה על פי המשפט שאתם קוראים ומשמעות המלה שמתאימה למשפט.

3. העתיקו את האותיות הצמודות לתשובה שבחרתם לשורה למטה ותקבלו מלים שיראו לכם כי עמדתם במשימה בהצלחה!

<p>הפסטרלי</p> <p>1. בצבע פסטל 2. רגוע 3. שלי</p>	<p>התכולה</p> <p>1. מזוזה 2. תפלה 3. מה שבתוך</p>	<p>טוה</p> <p>1. טובה 2. תכנן 3. קבל</p>
<p>זוער</p> <p>1. כועס 2. שר 3. רוקד</p>	<p>נכאמתי</p> <p>1. התבישתי 2. נעלמתי 3. מהרתי</p>	<p>חיובית</p> <p>1. אוררית 2. חיבת 3. טובה</p>